

Vad3r

Van Pepijn Lanen verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Sjeumig

Naamloos

Hotel Dorado (met Floor van het Nederend)

Het Wapen van Sjeng

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Pepijn Lanen

Vad3r

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5393 2

© 2020 Pepijn Lanen

Omslagontwerp Piet Parra

Foto auteur © Texas Schiffmacher

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

I

Zaterdag 2 maart

Coco is voor de derde keer zwanger. Het moment waarop dit bevestigd werd veranderde alles weer. We waren er al een tijdje mee bezig. Om de een of andere reden duurde het zo lang het duurde maar nu is het dan echt zover. Vanaf het moment dat de spiraal verdween stond er bevruchting op het programma en dus was het aannemelijk dat er op een bepaald moment een zwangerschap zou volgen. We zijn allemaal volwassenen. We weten hoe het werkt. En toch is alles weer veranderd. De uitslag van een vrij simpele thuistest heeft ons in één klap een nieuw tijdperk in getransporteerd.

Als ik naar onze al bestaande zoon en dochter kijk zie ik iets anders in ze. Ik denk terug aan hoe het was om onze dochter Meno voor het eerst vast te houden, destijds pasgeboren. Tot dat precieze moment was Charli, onze zoon, altijd zo licht als een veertje geweest, omdat er geen vergelijkingsmateriaal was. Het is gek om te bedenken dat dat straks voor Meno en kindje nummer drie gaat gelden. Dat een nieuw persoontje zich bij hen zal voegen.

En dat zij allemaal dingen gaat zijn die eerst Charli en daarna Meno ook is geweest. Waardoor zij die dingen niet langer zullen zijn. De kleinste. Licht als een veertje. Tandloos. Ineens enorm gegroeid. Tot van alles in staat nadat ik met mijn ogen geknipperd heb.

Ik denk na over namen. Qua of het een jongetje of een meisje wordt is mijn gevoel precies zoals de vorige keren. Geen idee. Geen voorkeur ook. Het heeft wel een naam in mijn hoofd, maar dat kan nog alle kanten op. Ik zag de afgelopen week een verandering in Meno's gedrag naar Coco toe en dacht dat dat misschien kwam door bepaalde hormonen. Meno heeft een sprong gemaakt met praten en zegt steeds meer namen. Ze begrijpt nu alles wat er gezegd wordt en weet iedereen naam en kan lichaamsdelen aanwijzen en dieren in boekjes. Charli kan zijn eigen afvegen en zelf naar de wc midden in de nacht. Ik glimlach nog altijd oncontroleerbaar als ze in ons bed liggen en ik ernaast mag.

Een nieuwe baby in november. Een verrassing kunnen we dit niet noemen, want we hebben ons allebei stevig ingezet voor de productie. Eenmaal aanbeland in de realiteit van je eigen keuze blijft het een nederigmakende ervaring.

Het gevoel formuleren en uittypen alleen al. Ik heb de neiging om me helemaal terug te trekken in onszelf. Mijn prioriteiten krielen door het theater van mijn gedachten.

We moeten een nieuw huis vinden. Het nieuwe huis. Ons nieuwe huis. Het gaat een hoop gedoe zijn, geld kosten en alles inpakken en verschepen wordt een hels karwei. Anderzijds ben ik daar wel aan toe. Een grote klus. Iets gigantisch om te overkomen past bij 'vader van drie kinderen'. Ik ga proberen om deze keer te gaan schrijven over de zwangerschap, heb ik besloten. Tijdens de laatste paar maanden van Coco's vorige zwangerschap heb ik een dagboek bijgehouden. Ik vraag me af of ik dat ooit nog terug ga lezen. Dit is anders. Een volwaardig begeleidend schrijven.

Ik zit diep in kleine taken rondom het label. Ik ben vaak moe en heb het gevoel dat ik nergens aan toekom. Ik sport elke dag en doe dingen met de kinderen en gelukkig heb ik een nieuw album en boek klaar voor release in mei en juni, anders weet ik niet hoe ik er mentaal aan toe zou zijn. Als ik lang geen project gerealiseerd

heb word ik depri. Ik heb de *Gothrecht*-podcast nog liggen, inclusief ontwikkelingsbudget, maar ik heb er geestelijk geen ruimte voor.

Ik heb voor mijn gevoel voor de zesde dag op rij slecht geslapen. We lagen met z'n vieren in bed en iedereen behalve Coco was aan het kuchen. Meno werd nog een paar keer huilend wakker en in de ochtend ben ik in de kinderkamer op de uitklapbank gaan liggen. Toen was het al te laat om nog bij te slapen. Ik ben chagrijnig. Sinds gister al. Ik word een beetje ziek, I don't know. Ik hoor Charli vanuit onze slaapkamer 'papa' roepen omdat hij denkt dat ik niet thuis ben en ineens voelt het helemaal verkeerd dat ik hier op een bank lig. We trekken wat chillbroeken aan en Charli ook nog een gewone onderbroek en gaan naar beneden. Het is zondag, dan mag hij tv-kijken. Ik stel *Pokémon* voor, maar hij wil liever *Teen Titans*. Aanvankelijk ben ik teleurgesteld; ik zat vorige week voor het eerst helemaal in *Pokémon*. Daar was ik vroeger te oud voor. Ik geef toch toe. Ik kan altijd tv-kijken want niemand bepaalt voor mij wat de regels zijn. *Teen Titans* blijkt heel ok. Ik heb het wel in het Engels opgezet, want ik heb geen zin in nagesynchroniseerd Nederlands en Charli kan het toch nog niet echt volgen en hopelijk pikt hij zo wat op. Coco vraagt of hij een filmpje op wil nemen voor de verjaardag van een vriendin en ik zet de tv op pauze. Dan komen de traantjes. Hij raakt in paniek, want de tv is heilig en ieder moment schermtijd is extreem kostbaar. Coco probeert hem te filmen en als ze Meno de lens een kusje heeft laten geven volgt een close-up van Charli die alleen maar 'niks' zegt met een pruillip en dan moet de tv uit, want als ouders moeten we consequent zijn.

Coco gaat kickboksen en ik blijf achter met de kinderen. Meno vindt alles prima, zolang ze maar de boel overhoop kan halen en een beetje geluiden mag maken.

Charli is wat bijgetrokken maar ik moet nog een keer boos worden omdat hij het krokodillenoverhemd heeft aangetrokken waarvan ik gezegd had dat we dat pas vanmiddag zouden doen voor de verjaardag van zijn nicht. Er moet geluisterd worden, probeer ik hem duidelijk te maken, en ik trek het overhemd weer uit.

Nu is de sfeer pas echt treurig. Ik vind het heel erg dat ik zijn hemd heb uitgetrokken. Wie doet dat? Aan de andere kant: ik kon niet anders. Het was een belangrijk moment voor de machtsverhouding. Ik zeg hem op de bank te gaan zitten en zo geschiedt. Niet omdat ik zo imposant ben, maar omdat hij zo gehoorzaam is. Ik zet 'I Think It's Going to Rain Today' van Randy Newman op en drink een kopje thee, verstopt in de keuken waar hij me niet kan zien omdat het moet lijken alsof ik nog boos ben. Meno loopt heen en weer tussen haar vader in de keuken en haar broer op de bank en is zich nergens van bewust. Ik vraag me af wanneer ze mogen weten dat er nog iemand bij komt straks en of diegene dan bij Meno of bij Charli gaat horen of bij allebei of nog weer anders. Het regent.

Ik ben uit eten met de Band en de crew bij Gebr. Hartering als Coco foto's stuurt en zegt dat er een situatie is. Op een van de foto's is Meno te zien met open mond. Twee volwassen duimen die ik herken als die van Coco houden haar bovenlip omhoog.

Een tante heeft Meno per ongeluk omgestoten en omdat ze heel moe was is ze met haar mond op de grond gevallen zonder haar val te breken en nu zijn haar twee voortanden gebroken. Het ziet er heel schattig uit maar tegelijkertijd trekt er een vlaag van ongemak door me heen. Wat betekent dit voor haar spraakontwikkeling? Doet het pijn? Blijft dit dan zo tot ze gaat wisselen? Ik vecht tegen de tranen. Ik had al een gek gevoel de hele dag. Charli was met Coco naar de Japanner en ik was thuisgebleven omdat Meno nog sliep en ik een beetje verkouden was. Toen ze wakker werd keken we samen YouTube-filmpjes van het Japanse meisje dat heel veel eet en Meno verslond de ene maïswafel na de andere. Ze zei voor het eerst 'Meno' als

ze naar zichzelf wees. Ze zegt het ene na het andere nieuwe woord de afgelopen dagen. Aan het einde van de middag lieten we de kinderen op de verjaardag van ons nichtje, toevertrouwd aan de zorg van Oma. Coco ging naar een andere verjaardag.

Ik hoorde Parker aan de lichtman vertellen dat hij wel even moest slikken toen ik gezegd had 'Als jij zegt dat we het moeten doen, dan gaan we het doen, Kos, ik vertrouw je blind' over het Olympisch Stadion. Ik was blij dat ik het gezegd had.

Terwijl de foto's binnenkomen wordt ook de morgon ingeschonken en het dempt mijn emoties enigszins maar tien minuten later ga ik er toch vantussen. Katùn gaat ook en ik leg hem bij de deur uit dat Meno haar tandjes gebotst heeft en ik geen zin heb om het aan iedereen te vertellen en hij begrijpt het exact. We maken samen een foto voor Parker omdat we hem niet hebben kunnen groeten en ik loop door de regen naar huis. Eenmaal thuis hangen de afgebroken hoekjes tand in de lucht boven ons en de aanwezigheid van nummer drie tussen ons in. Ik ga boven kijken hoe Meno slaapt. Ik pak haar handjes en ga met mijn hand door haar haar en de tranen komen bijna. Ik heb altijd gedacht dat ik degene zou zijn die als eerste een van onze tere kindjes zou beschadigen.

Het is maandag. De tandjes kunnen niet geplakt worden, zegt de tandarts. Coco ligt in de tandartsstoel met Meno die alles over zich heen laat komen. Ik ben blij dat ze haar mondje met rust laten. Ik vraag me af of ze zal gaan slissen. De tandarts zegt dat we op moeten letten dat er zich geen bultjes vormen boven de tanden omdat dan de tandjes getrokken moeten worden maar het klinkt als iets wat waarschijnlijk niet gaat gebeuren dus ik zone uit. Ze is zo blij. Als haar broer er even niet is is ze ineens een heel ander kindje. Sinds we een pony bij haar hebben laten knippen is ze ineens een

heel ander kindje. Sinds Coco een nieuw leven in haar buik heeft is ze ineens een heel ander kindje.

Ik haal Charli op bij George en hij heeft die hem eigen emo-tevreden blik in zijn ogen. Thuis wil hij heel graag knuffelen met zijn zusje. We hebben nog niet gesproken over de blijvende staat van de tandjes. Ik wil Coco niet het gevoel geven dat ze iets verkeerd gedaan heeft want het lijkt erop alsof ze dat denkt. Ik pik het op uit de subtext. Het nieuwe leven in haar buik zorgt voor een nieuwe perspectief op de reeds aanwezige kindjes in onze wereld. Extra veel liefde en oog voor details. Ik neem me voor om om 22.00 uur te gaan slapen, of eerder nog, elke dag, zodat ik om 6.00 uur op kan staan en uitgerust ben en ik niet zo fakking moe de hele tijd. Het zijn niet echt de uren in, of juist niet in bed die het 'm doen. Het is meer de day-to-day informatie, mediaconsumptie en rompslomp met de telefoon die mijn energie verzieken. Ik doe het zelf. Ik heb strenge regels nodig. De bezem moet weer even door mijn bestaan, zoals toen Meno bijna geboren werd en ik strak iedere ochtend begon met mediteren en daarna ging schrijven. Zo moet het deze keer ook. Als ik vijf minuten neem om te mediteren wordt mijn hoofd er al merkbaar helderder van. Dit keer wil ik die helderheid niet in mezelf investeren maar in de kindjes en ons huis. Echt een beter mens worden in dienst van. Ik mediteer een opgenomen meditatie onder leiding van een mevrouw die Tara Brach heet. Wanneer Tara Brach het heeft over 'awareness waking up to truth' begrijp ik dat die truth een gevoel is in mijn buik net onder mijn ribben dat in eerste aanzet een beetje lijkt op wanneer je verliefd begint te worden of op een pil die begint te werken. Het aansluitpunt bij het universum. Ik drink een kopje thee en schrijf alles op terwijl ik gesnurk van boven hoor en vogels in de binnentuin. I like this.

Ik ben vroeg naar bed gegaan maar heb desondanks een verschrikkelijke nacht beleefd. Het is bijna grappig. Ik was net in slaap ge-

vallen toen Meno wakker werd. Omdat Coco beneden Ajax aan het kijken was schuifelde ik over de overloop naar de kinderkamer om haar speentje in haar mond te doen en haar terug te steken in het gigantische slapende-ijsbeervormige kussen. Het slapende-ijsbeer-kussen heeft een uitsparing voor haar hoofd. Echt iets om over te huilen.

Later op de avond deed het geluid van kletterende voetstappen mij ontwakken en ik weet niet waarom, maar ik dacht dat Meno uit haar bedje met de spijlen ontsnapt was en schrok me wild. Het was gewoon Charli die uit bed was gesprongen en bij ons wilde komen. Vervolgens waren er allemaal repetitieve dromen over twee schrijvers die ik tijdens een etentje ontmoet heb en sindsdien volg op Twitter.

Coco kwam naar boven en met haar belandde ook Meno in ons bed.

Ik lag gesandwichd tussen Meno en Charli en was gedwongen om met mijn armen omhoog te slapen. Ik had ook niet al die koekjes moeten eten voor ik ging slapen. I still did.

Op een bepaald ogenblik werd ik half wakker door een stijve schouder en het gevoel dat de wekker elk moment zou kunnen gaan. Ik tuurde in het donker en luisterde naar de stilte die over zou kunnen gaan in een oorverdovend alarm. Ik overwoog om alvast naar beneden te gaan en aan de dag te beginnen. Ik had op internet gelezen dat het zaak was twee uur eerder dan normaal op te staan en dan al je dingen te doen waar je over klaagt dat je er niet aan toekomt. Ik dacht na over alle tijd die ik dan zou hebben.

In plaats daarvan bleef ik onbeweeglijk liggen en viel vervolgens weer in slaap. Om zeven uur gaat de wekker, zoals oorspronkelijk afgesproken. Hij staat expres ver weg en zoals iedere ochtend verniek ik mijn schouder een stukje met mijn wilde blinde gegraai ernaar. Ik lig een ogenblik van de herrie te bekomen en besluit dat

dit het maar moet zijn, het begin van de nieuwe dag.

Tijdens het mediteren beneden ben ik zo afgeleid door het bonken van mijn hart dat ik niet aan niks kan denken en voor ik het weet is het moment van rust voorbij. Straks is er nog een baby'tje dat elke drie uur melk wil en van die schattige kleine luiertjes vol poept met lieve babypoepjes. Tegen die tijd moet ik wel het script voor de podcast voor de VPRO af en ingeleverd hebben. Ik moet er eigenlijk nu al aan beginnen maar er is te veel de hele tijd. Misschien kan ik na dit weekend beginnen met om 5.00 uur opstaan. Ik zou me daar wel een stuk beter door voelen. Ik heb geen idee hoe ik moet beginnen. Ik heb nog nooit een script geschreven.

Het regent pijpenstelen, maar dat is ok. Ik trek wel een vuilniszak aan als ik Charli naar school ga brengen. Op dit soort momenten zou het misschien fijn zijn om een auto te hebben. Aan de andere kant zou ik die dan bij de school in de buurt moeten parkeren om vervolgens weer in de file met andere auto-ouders terug te rijden en hem in mijn eigen buurt moeten zien kwijt te raken. De tram is ook niet te doen, weet ik nog van de vorige keer. We moeten naar de halte lopen, wachten op de tram, die zit dan propvol omdat het regent en dan moeten we nog een keer overstappen om twee haltes de Beethovenstraat af te zakken.

Dan maar nat. Ik heb een goeie broek die waterdicht is, opmerkelijk genoeg met allemaal ritsen. Helaas is de ritsenbroek wel erg dun dus ik zal er een lang stuk thermisch ondergoed onder moeten dragen.

We zijn in een fase waarin de intiemste intimi alvast op de hoogte gesteld kunnen worden van Coco's zwangerschap. Coco's moeders, Mama en Cata, weten het al en alle zusjes en Joey, die het ook aan Dolly heeft laten weten, de langdurige familievriendin die ook wel ongeveer een zusje is.

Ik heb nog niks tegen mijn familie gezegd. Gister vroeg ik aan Meno of ze wist dat er nog een broertje of een zusje aan kwam en ze zei hard: 'Ja!'

Ze zegt wel vaker hard 'ja!' en ik kreeg sterk het gevoel dat ze het niet echt geregistreerd had. Ik was van plan mijn moeder te bellen en haar in te lichten maar Coco's vader kwam onverwachts langs en Coco was er nog niet. Toen hij vertrok voordat we hem hadden kunnen inlichten, voelde ik ook minder voor het telefoontje naar mijn moeder. Het fijne van zo in het begin is ook juist dat niet iedereen het weet. Een heel bijzonder geheim. Eind 2014 was Coco voor het eerst zwanger en liepen er op een bepaald moment zoveel lijnen van mysterie door elkaar dat ik af en toe de draad kwijt dreigde te raken. Ik had bedacht dat ik Coco ten huwelijk zou vragen en dit in een bui van dronken euforie aan haar broertje verteld, die weer niet wist dat zijn zus zwanger was. Later had ik haar beide ouders voor de vorm ook verteld van mijn intenties met hun dochter en aangezien Coco al vrij snel haar moeder had verteld dat ze omging worden was zij dus van beide heugelijke feiten op de hoogte. Ik bewoog op de kracht van halve waarheden door het leven met in mijn achterhoofd constant de print van de echoscopie en het fluwelen Tiffany's-doozje met de platina ring met steen erin. Na Coco's verjaardag werd het babynieuwswereldkundig gemaakt. Iedere nieuwe ingewijde in de cult van het voortbestaan van het geslacht Lanen was een welkome maar met de verspreiding van de informatie verdwenen de gezellige spanning en de geheime trots een beetje. Pas op 29 oktober vroeg ik Coco ten huwelijk in een rotstuintje op een berg in het zuiden van het hoofdeiland van Japan, en kon ik eindelijk leugenvrij ademhalen.

Gisteravond zag ik beelden van de live action-versie van *Dumbo* in de bioscoop voordat *Captain Marvel* begon. Op het moment dat ze hem geschminkt als clowntje de ring in duwden moest ik bijna huilen. Ze stopten Dumbo's moeder in een grote kar en namen haar mee. Colin Firth keek met een acteergezicht toe hoe ze afgevoerd werd terwijl Dumbo de rijken moest vermaken of zoiets. Het is vervolgens aan het olifantje om los te breken en zijn eigen pad dan wel gerechtigheid te vinden.

Ik vroeg me af hoe het komt dat die grote Amerikaanse films allemaal zo'n anti-autoritaire boodschap hebben terwijl autoritair juist de manier is waarop Amerika met zijn bevolking en liefst ook met de rest van de wereld omgaat. Het deed er verder niet toe. Ik vroeg me af waarom ik zoute popcorn gemengd met blauwe en gele M&M's met vuisten tegelijk in mijn mond zat te schuiven in een bioscoopzaal vol giechelend donderdagavondpubliek. Op het scherm was een demonstratie te zien over hoe de nieuwe 3D-technieken nu nog beter tot hun recht kwamen maar ik zag niks door de vingervetvlekken van de vorige eigenaar van de 3D-bril. De film begon en eindigde en probeerde gelukkig niet in te spelen op mijn emoties als vader. Behalve dat ze Samuel L. Jackson jong hadden gemaakt en dat hij daardoor was gaan lijken op mijn schoonvader, was er weinig vader op het scherm. Het zout van de popcorn sneed na verloop van tijd in mijn lippen en tong maar door het zoet van de M&M's, zowel geel als blauw, was de pijn direct verzacht en alles in balans.

Na afloop had ik beloofd te komen draaien in de Air. Er waren dranghekken opgehangen boven de dansvloer om de boel wat kleiner te laten ogen. Het werd er esthetisch een beetje kraakpandy van. Wat wilden ze met deze plek? Ik raakte in gesprek met iemand van negentien en hoorde mezelf op een gegeven moment uitleggen dat dit vroeger een legendarische club was die It heette. Het zei de negentienjarige bijna helemaal niks maar hij was beleefd genoeg om te zeggen dat-ie dacht dat zijn moeder hier weleens was geweest. Ik draaide 45 minuten zonder te kijken of iemand het leuk vond en maakte maar één keer een foutje in een overgang tussen twee nummers. De kinderen van het label waren er ook allemaal. Sommigen hadden een slokje op en waren wat opener dan gebruikelijk. Ik sprak ze streng toe over de voorbereidingen voor de tour en vroeg ze afzonderlijk van elkaar of de ander zijn teksten wel goed kende en zei dat ze geen onaffe muziek meer mochten delen met derden, al helemaal niet met industriemensen. Vader in de club. Het voelde onzinnig.

Zaterdag 9 maart

Coco gaat zich omkleden. Ze voelt zich dik en zegt dat ze denkt dat het deze keer veel sneller te zien is. Ik zie niks.

‘Ik zie niks,’ zeg ik.

‘Mijn buik is helemaal zacht.’

We staan in de keuken en ze laat zich onderuitzakken tegen me aan. Charli zit aan de tafel te legoën en weet het nog steeds niet.

‘Zo voel je je nu, maar het is echt niet zo.’

Want dat vind ik en dat is het enige wat ik op dit moment kan zeggen. Als het een leugen was zou ze er zo doorheen prikken. Het is een ingewikkelde combinatie van waarheden die naast elkaar bestaan.

Het is de eerste keer dat de praktische kant van de zwangerschap echt ter sprake komt voor mijn gevoel. In ieder geval de eerste keer sinds een paar dagen. Zo in het begin is het vooral mentaal. Ik heb in november een afspraak in Tokio met Steven voor de presentatie van ons kinderboek. Dat hele feest kan niet doorgaan omdat dat rond de 11de is en de voorzichtige prognose voor nummer drie op dit moment de 9de is. Ik zie Steven vanavond en ben half van plan om allemaal alcohol te drinken. Het is nog lang geen tijd om het aan niet-intieme intimi te vertellen dus het slechte nieuws zal nog even moeten wachten. Het bezwaart mij. Ik vraag me af wat eraan te doen is. Het idee was dat Coco en de kindjes mee zouden komen. Dat gaat al helemaal niet gebeuren.

Ik droom van Japan. Het is zo’n fantastische plek dat ik er zelfs van geniet als ik er niet ben. Als ik foto’s voorbij zie komen of de juiste stem Japans hoor praten of een goeie anime kijk ben ik al daar. Maar het is wel zaak om er van tijd tot tijd fysiek te zijn en al die lusten te voeden tot het me tegen gaat staan en het goed voelt om het achter te laten. Ik wil naar Mount Fuji met de kindjes. Naar de Meiji Shrine. Zo’n gekke speeltuin waar ze aan rekken kunnen hangen

die eigenlijk gemaakt zijn voor de lokale kindjes die net wat kleiner zijn terwijl wij toekijken met warme blikjes Boss-koffie uit een automaat. Ik wil zes weken in 2020. Ik heb het bij dezen besloten. Eerst een huis en dan de trip naar Japan op nummer één en twee.

Coco vraagt aan Charli of ze even een tante zullen bellen en Charli zegt: 'Nee, facetimen.' Heel beslist en mijn hart smelt. Het feit dat hij zo sterk een eigen mening over dingen heeft raakt me.

Het was halfzes in de ochtend bij terugkomst van de tour in Amsterdam. Het regende in de straat waar we uit het busje stapten. De kinderen kregen nog een knuffel en ik sprak nog een keer uit hoe trots ik was op hen en hoe goed ze het gedaan hadden. Ik gaf de hi-tech xanax die ik van een kennis gekregen had weg en haalde de tassen met clubmerchandise uit de achterbak. Het was gelukkig nog een beetje donker. Ik herinner me half mijn tanden gepoetst te hebben en in bed te zijn gekropen, waar Coco met de kindjes lag. De kindjes werden twee uur later wakker. Ik deed mijn best om iets toe te voegen en ging mee tanden poetsen in de badkamer voordat ik door Coco gesommeerd werd weer in bed te gaan liggen. Ze konden niks met me. Ik verdween in ons matras en het volgende moment was het kwart over elf. Ik ging naar beneden en kon me meteen nuttig maken door Meno in bed te leggen. Ze was er bepaald niet rustig onder. Gelukkig was ik nog een beetje dronken van gister en kon ik er wel in mee. Ik liet de truien die we gekregen hadden van Steven zien en merkte op dat ze intens naar sigarettenrook roken, waarna Coco me opdroeg om ze direct maar in de was te gooien. Ik had er al een aangetrokken om te laten zien hoe leuk de kleur geel was en de gedachte dat ik die uit moest trekken maakte me zo moe dat ik bijna moest huilen.

Dit gaat niet langer zo, dacht ik bij mezelf.

Ik legde Meno in bed en zakte in mekaar op de ingeklapte slaap-

bank naast haar bedje. Terwijl ze aan het razen was zat ik een beetje op mijn telefoon. Normaliter probeer ik me niet zo direct na het opstaan te exposen aan de giftige wereld van de sociale media en de telefonie, maar mijn hersenen voelden als snotterig eiwit en de botte manipulatie van de applicaties was de enige houvast die ik kon bedenken.

De dag ging langzaam van de ene film die Charli mocht kijken over in de andere film die hij mocht uitzoeken omdat het zondag was. Coco ging douchen met de kindjes en mijn ouders kwamen langs. Ik zette *Monsters, Inc.* voor Charli op en terwijl Meno heen en weer rende tussen de televisie en de keuken zaten mijn vader en mijn moeder op de lange bank aan de eettafel en zei ik: ‘Het is erg vroeg en Charli weet het nog niet, maar we krijgen in november weer een kindje.’

Het was een heel oprecht moment. Mijn stem sloeg over en mijn moeder stond op en ging als eerste naar Coco toe. Ze had gedacht dat we na twee misschien wel klaar waren.

Ik moet een nieuwe fiets kopen zodat ik met Meno en Charli op stap kan als Coco straks heel zwanger is. Mijn geld is voor het eerst sinds tijden een beetje op aan het raken. Ik maak me er gek genoeg minder zorgen om dan voorheen. Coco gaat ook weer werken. We hebben gister naar een huis gekeken in de Eerste Helmersstraat. Het was veel te hoog, veel te duur en veel te klein.

We hadden de kindjes bij Papa gedaan en ik ging alvast naar huis om nog even te werken aan *Gothrecht*. Ik had me voorgenomen er 's avonds aan te gaan zitten, maar ik was al zo moe dat ik wist dat het er sowieso niet van zou komen. Er zit ook geld in de ontwikkelingsaanvraag die ik gedaan heb, maar ik durf daar pas naar te vragen op het moment dat ik ben begonnen met het werk. Omdat ik niet weet waar ik moet beginnen begin ik niet. Ik weet hoe ik werk. Of niet werk. Daarom verplicht ik mezelf ook tot nieuwe dingen

proberen door middel van afspraken en hoog van de toren blazen. Dan moet het wel. Het is de enige manier waarop een mens leert. (Ik.)

Uiteindelijk bleek het gister gewoon een kwestie van het Word-document openen en beginnen met typen. Ik kwam niet verder dan de eerste drie pagina's van de eerste aflevering, maar een begin is een begin. Ik voelde hoe mijn hersenen langzaam omschakelden van 'ik weet niet hoe' naar 'oh ja' naar 'pfff, dit gaat niet heel snel klaar zijn'. 's Avonds ging ik al voor negen uur naar boven, nadat Coco 'ga nou gewoon, anders ga je alleen maar dit suffe spel op je telefoon zitten spelen. En ik wil een film kijken' had gezegd.

Ik las nog een stuk van een kort verhaal uit een bundel met Japanse korte verhalen en zette de wekker om zes uur, om te mediteren, dan aan het boek te schrijven en daarna aan het hoorspel. Maar eerst zalig slapen.

Coco is aan het overgeven als ik thuiskom.

Charli zit te legoën en zegt 'ik vind dat niet zo'n leuk geluid' met zijn mondhoek omhooggetrokken en zijn oog half dichtgeknepen.

Dit is hoe hij kijkt als hij iets serieus over wil laten komen.

Hij weet niet wat er aan de hand is. Hij kan geen geheimen bewaren dus we hebben het nog niet aan hem verteld. Ik kan niet wachten tho. Hij gaat het waarschijnlijk alleen maar leuk vinden.

Laatst zei hij, toen ik het met hem over meer broertjes en zusjes had, dat er nog een broertje en nog een zusje moeten komen en dat die dan ook Charli en Meno moeten heten.

'Als we ze dan roepen, roepen we "hey ook Charli en hey ook Meno!'" en dat vindt hij een hilarisch vooruitzicht.

